

Raising One's Voice When Davening

Rabbi Michael Taubes

1. שמות פרשת וארא פרק ח

- (ה) ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך רק ביאר תשארה: (ו) ויאמר למחר פדברך למען תדע פי אין פיקוק אלהינו: (ז) וסרו הצפרדעים ממך ומבתיך ומעמך רק ביאר תשארה: (ח) ויצא משה ואהרן מעם פרעה ויצעק משה אל ילונק על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה:

2. רש"י שמות פרשת וארא פרק ח

- (ה) למתי אעתיר לך - את אשר אעתיר לך היום על הכרתת הצפרדעים, למתי תרצה שיכרתו, ותראה אם אשלים דברי למועד שתקבע לי... (ו) ויאמר למחר - התפלל היום שיכרתו למחר: (ח) ויצא ויצעק - מיד שיכרתו למחר:

3. ספורנו שמות פרשת וארא פרק ח

- (ח) ויצעק משה אל ה' על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה. שיסיר אותם הצפרדעים בלבד אשר שם לפרעה, וישארו ביאור, ובזה הוצרך לתפלת צעקה דפלגא מן שמיא לא יהבי (יומא סט ב) (סנהדרין סד א):

4. מלבי"ם שמות פרשת וארא פרק ח

- (ח) ויצא משה מעם פרעה. - והוצרך משה להתפלל שלא יסורו רק הצפרדעים אשר שם לפרעה, ר"ל הצפרדעים אשר היו ביבשה שהם היו מיועדים להכות את פרעה, לא הצפרדעים שביאור שלא הזמין אותם על פרעה להכותו, עליהם בקש שישארו, וע"ז הוצרך לצעוק כי פלגא לא עבדי, ועז"א:

5. שמות רבה (וילנא) פרשת וארא פרשה י

- ו [ח, ח - יא] ויצא משה ויצעק אל ה' על דבר הצפרדעים, רז"ל אמרו לא די להם למצריים השחתת הצפרדעים אלא שהיה קולן של צפרדעים קשה להם ממכתן, שהיו נכנסות בגופן וצועקין בתוכן שנאמר על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה, על דבור הצפרדעים...

6. שפתי חכמים שמות פרשת וארא פרק ח

פסוק ו

- נ... מקשים העולם למה שינה הכתוב בצפרדעים ויצעק משה אל ה' ובשאר מכות כתיב ויעתר משה אל ה'. וי"ל משום דאמרינן המתפלל צריך להשמיע לאזניו מה שמוציא מפיו וכאן היו הצפרדעים צועקים כמ"ש רש"י בסמוך והצריך להרים קולו בתפלתו כדי שישמיע לאזניו את תפלתו:

7. דברים פרשת ואתחנן פרק ו

- (ד) שָׁמַע יְשׁוּרָאֵל יְקַנֵּן אֱלֹהֵינוּ יְקַנֵּן אֶחָד:

8. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף טו עמוד א

- משנה. הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו - יצא; רבי יוסי אומר: לא יצא...

9. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף טו עמוד א

- מאי טעמא דרבי יוסי - משום דכתיב: שמע - השמע לאזנך מה שאתה מוציא מפיך. ותנא קמא סבר: שמע - בכל לשון שאתה שומע. ורבי יוסי - תרתי שמע מינה.

10. רש"י מסכת ברכות דף טו עמוד א

- תרתי שמע מינה - כי דרשת נמי שמע - בכל לשון שאתה שומע, שמע מינה נמי דצריך להשמיע לאזנו.

11. תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת ברכות פרק ב

הלכה ד

תני נתפלל ולא השמיע לאזנו יצא. למי נצרכה לר' יוסי היידין רבי יוסי הדא דתנינן הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו יצא ור' יוסי אומר לא יצא.

12. פני משה מסכת ברכות פרק ב

הלכה ד

למי נצרכה. האי ברייתא לר' יוסי דמתני' כדמפרש ואזיל:

היידין ר' יוסי. איזה ר' יוסי וקאמר הדא דתנינן וכו' וכלומר דלר' יוסי דס"ל במתני' דבק"ש אף בדיעבד לא יצא קמ"ל דבתפילה מודה הוא דבדיעבד יצא דלא כתיב בה שמע...

13. תהלים פרק ד

(ה) רגזו ואל תחטאו אמרו בלבבכם על משפכם ודמו סלה:

14. פסיקתא דרב כהנא פסקא כד - שובה

[ד] רגזו ואל תחטאו אמרו בלבבכם ועל משכבכם וגו' (תהלים ד: ה). - ... תני בשם ר' לעזר מקוה ישראל (ירמיה יז: יג), א' הקב"ה לישר' אני אמרתי לך שתהא מתפלל בבית הכנסת שיש בעירך, ואם אין את יכול התפלל בתוך שדך, ואם אין את יכול התפלל בתוך ביתך, ואם אין את יכול התפלל על מיטתך, ואם אין את יכול הרהר בליבך, אמרו בלבבכם על משכבכם וגו' (תהלים שם ד/)...

15. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ה

הלכה ט

... ולא יתפלל בלבו אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו בלחש...

16. הגהות מיימוניות הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ה

הלכה ט

[ג] וכן עיקר ודלא כיש אומרים שיש בהן אפילו לכתחילה אין לו להשמיע תפלתו לאזניו ובירושלמי גרסינן בהדיא תניא המתפלל ולא השמיע לאזניו יצא לא נצרכה לרבי יוסי כו'. עיין שם בתוספות ע"כ:

17. תוספתא מסכת ברכות פרק ג

הלכה ט

יכול יהא משמיע קולו בתפלתו פירש בחנה וחנה היא מדברת על לבה...

18. זוהר כרך א (בראשית) פרשת ויגש

... ואוקימנא מאן דצלי צלותיה (וקם) קמי מאריה אצטריך ליה דלא למשמע קליה בצלותיה ומאן דאשמע קליה בצלותיה צלותיה לא אשתמע מ"ט בגין [דף רי עמוד א] (שמות ר"ב ב) דצלותא לאו איהי קלא דאשתמע דההוא קול דאשתמע לאו היא צלותא...

19. זוהר כרך ב (שמות) פרשת ויקהל

... כל אינון דמצלאן צלותהון בלחישו ברעותא דלכא דלא אשתמע ההוא צלותא לאחרא, האי צלותא סלקא וצייתין לה כל אינון דאקרון מארי דאודנין ואי ההיא צלותא אשתמע לאודנין דבר נש לית מאן דציית לה לעילא ולא צייתין לה אחרנין בר מאן דשמע בקדמיתא בג"כ בעי לאסתמרא דלא ישמעון לההיא צלותא בני נשא, ותו דמלה דצלותא אתאחדא בעלמא עלאה (בראשית ג ב) ומלה דעלמא עלאה לא אצטריך למשמע...

20. טור אורח חיים הלכות תפילה סימן קא

... והדעת נותנת שיותר טוב להשמיע לאזניו כי אז יוכל לכוין יותר וכן כתב הרמב"ם ז"ל ולא יתפלל בלבו אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו בלחש...

21. בית יוסף אורח חיים סימן קא

ומ"ש יש אומרים הא דאמר שלא ישמיע קולו בתפילתו וכו'. - ... אבל להשמיע לאזנו רשאי ומצוה לכתחלה כדאמרינן בירושלמי פרק היה קורא (ברכות פ"ב ה"ד) תניא נתפלל ולא השמיע לאזנו יצא למי נצרכה לרבי יוסי היידן רבי יוסי (פירוש איזה ר' יוסי הוא) ר' יוסי הדא (כלומר הך ר' יוסי הוא) דתנינן (טו.) הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו יצא רבי יוסי אומר לא יצא דאלמא בדיעבד הוא דיצא הא לכתחלה צריך להשמיע לאזנו כק"ש אלא שמצאתי בהיפך בתוספתא דמכילתין בפ"ג (ה"ט) יכול יהא משמיע קולו לאזנו פירש בחנה והיא מדברת על לבה רק שפתייה נעות וקולה לא ישמע ע"כ. ורבינו הסכים לדברי הירושלמי ומשמעותא דגמרא דידן ודחה מפניהם דברי התוספתא וכן כתוב בהגהות מיימוניות פ"ה (אות נ) וכן הלכה [בדק הבית] ומכל מקום הזוהר (ויקהל רב.) שכתבתי בסימן קמ"א (ד"ה ומתוך) מסכים לדברי התוספתא וראוי לחוש לו [עד כאן]:

22. שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילה סימן קא

סעיף ב
לא יתפלל בלבו לבד, אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזנו בלחש...

23. מגן אברהם סימן קא

ג ומשמיע לאזנו. כהרב"י בב"ה שהזוהר מסכים להתוספתא שלא ישמיע לאזנו ואין ראי' משם די"ל דכוונ' הזוהר שאיש אחר לא ישמע קולו...

24. ביאור הגר"א אורח חיים סימן קא

סעיף ב
ומשמיע כו'. ירושלמי פ"ב תני התפלל ולא השמיע לאזנו יצא למי נצרכה לר' יוסי היידן ר' יוסי הדא הוא דתנינן הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו יצא ר' יוסי אומר לא יצא וכן מ' בגמ' שאמרו כל המשמיע קולו כו' ר"ל לאחרים וכ"ה בזוהר ויקהל ודלא כמ"ש בתוספתא פ"ג...

25. באר היטב אורח חיים סימן קא

(ג) לאזנו. ואם לא השמיע לאזנו יצא. האר"י ז"ל לא היה משמיע קולו אפ"ל בזמירות רק בשבת הרים קולו מעט:

26. משנה ברורה סימן קא

(ה) ומשמיע - ויש שכתבו דצריך לחוש לדברי הזוהר שאף לכתחילה לא ישמיע לאזנו אבל המ"א כתב שאין ראייה מהזוהר וכ"כ בביאור הגר"א דאף דעת הזוהר הוא כהשו"ע וכ"כ שארי אחרונים שטוב יותר לכתחילה שישמיע לאזנו. ובדיעבד לכו"ע אם אמר בלחש כ"כ שאפילו לאזנו לא השמיע יצא כיון שמ"מ הוציא בשפתיו:

27. מחזיק ברכה אורח חיים סימן קמא

ב. שלא ישמיע לאזנו לעיל סי' ק"א לענין תפלה כתב דישמיע לאזנו וכבר הו' בה רבנן בתראי וכתבנו בעניותנו בזה שם סימן קא בספרי הקטן ברכי יוסף ובקונטרס זה וראיתי להרב מהר"י עייאש בספר מטה יהודה שכתב דהכי נקיטינן דבתפלה ישמיע לאזנו ודחה דברי הרב פר"ח דהשוה את מדותיו דבין בתפלה בין בקריאת ס"ת לא ישמיע לאזנו ע"ש ודברי הרב פר"ח עיקר לחוש לדברי הזוהר גם בתפלה וכדברי מרן עצמו בבדק הבית וכבר הופיע רוח הקדש בבית המדרש מיסוד רבינו האר"י זצ"ל שכתב דגם בתפלה צריך שלא ישמיע לאזנו ומי יבא אחרי המלך ומיהו אין זה אלא דוקא למישרים ארחותם כי שיח וכי שיג להם לכלכל את דבריהם במשפט האורים אמנם להמון העם תיסגי שלא ישמיעו לאחר והנח להם לישראל כי לא נאמרו כל השעורים האלו אלא למצניעיהם לסדרי בירורין והו' זהירין ואת צנועים חכמה.

28. שערי תשובה סימן קא

ג] לאזנו. - ... והעיקר בזה שהכל לפי מה שהוא משער בנפשו שיש מי שאם לא נחתך היטב עד שיהי' הקול יוצא מן השפה ולחוץ ברוב סרעפיו אף שפתיו לא יניע או תתקפהו שינה ועכ"פ השמעת קול הברה בלי השמעת התיב' עצמה יכול לעשות אם א"א בענין אחר ולא נמנעו מלעשות כן אף אנשי מעשה המישרים אורחותם כשמרגישיין בעצמם שאין דעתם מיושבת כ"כ שיוכלו לכוין בתפלת הלחש לגמרי:

29. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כד עמוד ב

המשמיע קולו בתפלתו - הרי זה מקטני אמנה. המגביה קולו בתפלתו - הרי זה מנביאי השקר... המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה. אמר רב הונא: לא שנו אלא שיכול לכוין את לבו בלחש, אבל אין יכול לכוין את לבו בלחש - מותר; והני מילי - ביחיד, אבל בצבור - אתי למיטרד צבורא.

30. רש"י מסכת ברכות דף כד עמוד ב

הרי זה מקטני אמנה - כאילו אין הקדוש ברוך הוא שומע תפילת לחש ומגביה הרבה. הרי זה מנביאי השקר - דכתיב ויקראו בקול גדול (מלכים א' י"ח).

31. מלכים א פרק יח

(כה) ויאמר אליהו לנביאי הבעל פתרו לכם הפך האֶהָד וְעִשׂוּ רֵאשֻׁנָה כִּי אַתֶּם הַרְבִּים וְקִרְאוּ בְשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאִשׁ לֹא תִשְׁימוּ:
(כו) ויִקְחוּ אֶת הַפֶּךָ אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם וַיַּעֲשׂוּ וַיִּקְרְאוּ בְשֵׁם הַבַּעַל מִהַבְּקָר וְעַד הַצִּהֲרִים לֵאמֹר הַבַּעַל עֲנֵנוּ וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה וַיִּפְסְחוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה:

(כז) וַיְהִי בַצִּהֲרִים וַיִּהְיֶה פֶהֶם אֵלֵיהֶו וַיֹּאמֶר קִרְאוּ בְקוֹל גָּדוֹל כִּי אֱלֹהִים הוּא כִּי שִׁיחַ וְכִי שִׁיג לֹו וְכִי דָרָךְ לֹו אוֹלִי יִשָּׁן הוּא וַיִּקְץ:
(כח) וַיִּקְרְאוּ בְקוֹל גָּדוֹל וַיִּתְגַּדְדוּ כְּמִשְׁפָּטָם בְּתַרְבוֹת וּבְרַמְחִים עַד אֲשֶׁפָּה דָם עָלֵיהֶם:

32. שמואל א פרק א

(יג) וַחֲנָה הָיָה מְזַבְּרֶת עַל לִבָּהּ רַק שְׁפָתֶיהָ נְעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא יִשְׁמַע וַיִּחַשְׁבָה עָלֶי לְשַׁפְּרָה:
(יד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עָלֶי עַד מָתִי תִשְׁמַכְרִין הַסִּירִי אֶת יַיִגָּה מֵעֲלֶיךָ:

33. רש"י שמואל א פרק א

(יג) ויחשבה עלי לשכורה - שלא היו רגילין להתפלל בלחש:

34. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לא עמוד א

אמר רב המנונא: כמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהני קראי דחנה: וחנה היא מדברת על לבה - מכאן למתפלל צריך שיכוין לבו. רק שפתייה נעות - מכאן למתפלל שיחתוך בשפתיו. וקולה לא ישמע - מכאן, שאסור להגביה קולו בתפלתו.

35. מהרש"א חידושי אגדות מסכת ברכות דף לא עמוד א

מכאן שאסור להתפלל כו'. שראה בתפלתה שהיו שפתייה נעות ומה שחשבה לשכורה פירש"י שם שלא היו רגילין להתפלל בלחש עכ"ל ואין נראה כן מתוך הסוגיא דקאמר מכאן שאסור להגביה קולו וכי היו רגילים לעשות שלא כדין ולמה חשבה לשכורה כיון שכדין עשתה אלא די"ל שחשבה לשכורה משום דהרבתה להתפלל...

36. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לב עמוד ב

גופא, א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: מפני מה תיקנו תפלה בלחש? שלא לבייש את עוברי עבירה, שהרי לא חלק הכתוב מקום בין חטאת לעולה.

37. רש"י מסכת סוטה דף לב עמוד ב

מפני מה תקנו - שיהא אדם אומר תפלתו בלחש כדאשכחנא בחנה וקולה לא ישמע (שמואל א א).
שלא לבייש את עוברי עבירה - המתוודים בתפלתם על עבירות שבידם.
שהרי לא חלק הכתוב מקום בין חטאת לעולה - לא קבע לשחיתת חטאת מקום בפני עצמו שלא יבינו שהיא חטאת ומתבייש.

38. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ה

הלכה א

שמונה דברים צריך המתפלל להזהר בהן ולעשותן, ואם היה דחוק או נאנס או שעבר ולא עשה אותן אין מעכבין, ואלו הן: עמידה, ונוכח המקדש, ותקון הגוף, ותקון המלבושים, ותקון המקום, והשוויית הקול, והכריעה, והשתחויה.

הלכה ט

השוויית הקול כיצד לא יגביה קולו בתפלתו... ולא ישמיע קולו אלא אם כן היה חולה או שאינו יכול לכוין את לבו עד שישמיע קולו הרי זה מותר, ובלבד שלא יהא בציבור כדי שלא תטרף דעתן מקולו.

39. כסף משנה הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ה

הלכה ט

השוויית הקול כיצד וכו'. פרק אין עומדין (דף ל"א). אמר רב המנונא כמה הלכתא גברותא איכא למשמע מהני קראי דחנה רק שפתיה נעות מכאן למתפלל שצריך שיחתוך בשפתיו וקולה לא ישמע מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו. ובפרק ואלו נאמרין סוטה (ל"ב ב') מפני מה תקנו תפלה בלחש כדי שלא לבייש עוברי עבירה כלומר שמתודים בתפלתן על עבירות שבידם. ובסוף מי שמתו ברכות (כ"ד:) תניא המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה אמר רב הונא לא שנו אלא שיכול לכוין לבו בלחש אבל אם אינו יכול לכוין לבו בלחש מותר וה"מ ביחיד אבל בצבור אתי למיטרד צבורא. וזהו שאמר אא"כ היה חולה וכו':

40. מהרש"א חידושי אגדות מסכת סוטה דף לב עמוד ב

מפני מה תקנו תפלה בלחש כו'. פרש"י כדאשכחנא בחנה וקולה לא ישמע עכ"ל ויש לדקדק דהכא קאמר טעמא כדי שלא לבייש עוברי עבירה ובפ' מי שמתו אמרינן ביה טעמא אחרת המשמיע קולו בתפלתו ה"ז מקטני אמנה ופרש"י שם כאילו אין הקב"ה שומע תפלת לחש עכ"ל ויש ליישב דודאי אם היו כולי עלמא משמיעין קולן בתפלתן לא הוה שייך ביה מקטני אמנה אלא כיון דתקנו תפלת לחש משום עוברי עבירה מאן דלא חש בהא ומשמיע קולו טפי משאר אינשי ה"ז מקטני אמנה ודו"ק:

41. שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילה סימן קא

סעיף ב

... ולא ישמיע קולו; ואם אינו יכול לכוין בלחש, מותר להגביה קולו; וה"מ בינו לבין עצמו, אבל בצבור, אסור, דאתי למטרד צבורא. הגה: ואם משמיע קולו בביתו כשמתפלל, כדי שילמדו ממנו בני ביתו, מותר (טור).

42. בכור שור מסכת ברכות דף לא עמוד א

(לאו"ח סי' ק"א) גמ' מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו. באו"ח סי' ק"א (ס"ב) כתבו הטור ושו"ע שלא ישמיע קולו בתפלתו רק ישמיע לאזניו בלחש. ונ"ל דגם אם ידבר והעומד נגדו לפניו או אצלו ממש ישמע דבריו שפיר דמי ולא אסרו כ"א השמעת קול ממש, וראיה ברורה מגמ' יומא דף ע"ג (ע"א) דאמרינן אין שואלין בקול שנא' ושאל לו כו' עד אלא כדרך שאמרה חנה בתפילתה ופרש"י ושאל לו כו' שאין שומע אלא הוא עכ"ל אלמא דתפלת חנה נמי שרי היה בגוונא דאחר שומע ואין אסור כ"א השמעת קול שישמעו כל סביביו אפי' אינו עומד אצלו ממש אלא שמלשון המג"א לא משמע כן, גם תימא שלא חילקו הפוסקים מגמרא ערוכה זו, וצ"ע.

43. במדבר פרשת פינחס פרק כז

(כא) וְלִפְנֵי אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן יִשְׁמַע וְשָׁאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לִפְנֵי יְקֹנָן עַל פִּי יִצְחָר וְעַל פִּי יִבְאֹר הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִתּוֹ וְכָל הָעֵדָה:

44. תלמוד בבלי מסכת יומא דף עג עמוד א

אין שואלין בקול - שנאמר ושאל לו, ולא מהרהר בלבו שנאמר ושאל לו לפני ה'. אלא כדרך שאמרה חנה בתפלתה, שנאמר: וחנה היא מדברת על לבה.

45. רש"י מסכת יומא דף עג עמוד א

ושאל לו - משמע לו לבדו שאין שומע אלא הוא. אינו מהרהר בלבו - אלא יוציא בשפתיו מה הוא שואל שנאמר ושאל לו במשפט האורים וסמך ליה על פיו יצאו קרי ביה הכי: ושאל לו השואל על פיו שמוציא דברים מפיו.

46. רמב"ם הלכות כלי המקדש פרק י

הלכה יא

וכיצד שואלין עומד הכהן ופניו לפני הארון והשואל מאחוריו, פניו לאחרי הכהן ואומר השואל אעלה או לא אעלה, ואינו שואל בקול רם ולא

מהרהר בלבו אלא בקול נמוך כמי שמתפלל בינו לבין עצמו, ומיד רוח הקדש לובש את הכהן ומביט בחושן ורואה בו במראה הנבואה עלה או לא תעלה באותיות שכולטות מן החושן כנגד פניו, והכהן משיבו ואומר לו עלה או לא תעלה.

47. מגן גיבורים שלטי גיבורים סימן קא

ד ומשמיע לאזניו בלחש. - ...ולפע"ד נראה דהנה בהא דאמרו בסוטה דף ל"ב מפני מה תקנו תפלה בלחש כדי שלא לבייש עוברי עברה והקשה המהרש"א בחידושי אגדות דהכא משמע דהוא כדי שלא לבייש עוברי עבירה ובברכות דף כ"ד אמרו המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה ופרש"י דמשמע שאין הקב"ה שומע תפל' לחש הרי דאף ביחיד אסור להשמיע קולו וכן הקשה הב"ש בחידושו שם והוסיף לתמוה דלמה אמר תקנו הא מקרא דחנה מפיק לה דכתיב וקולה לא ישמע ע"ש אמנם נראה דמקרא דחנה לא נשמע רק שלא ישמע קולו שישמעו אחרים אף העומדים מרחוק ואין נותנין לב לשמוע ורז"ל תיקנו שלא ישמע קולו כלל רק בלחש כדי שלא לבייש עוברי עבירה שלא ישמעו אף העומד אצלו וא"כ שפיר אמר תיקנו דמחנה לא נשמע זאת ומה דאמרו אף ביחיד המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה היינו במשמיע קולו לאחרים וז"ב ופשוט ומיושבים קושיות הב"ש ומ"ש רש"י כדאשכחן בחנה היינו דכמו דחזינן דשבחה הכתוב במה שלא השמיע תפלתה כמו כן תקנו חז"ל שיתפלל כל אדם בלחש שלא לבייש עוברי עבירה וזה שבחיהו, ובזה מיושב קושיות הבכור שור דבאמת מחנה לא נשמע רק שלא ישמעו קולם למרחוק אבל לעומד בצדו לאו רק חז"ל תקנו שלא ישמע כלל ובזה מדוקדק הא דקאמר וקולה לא ישמע מכאן שלא יגביה קולו בתפלתו והיינו הגבהת קול גמור ובזה מיושב ג"כ דברי רש"י בשמואל שם שכתב שמה שחשבה לשיכורה שלא היו רגילין להתפלל בלחש ותמה המהרש"א בח"א בברכות שם דא"כ היו עושין שלא כדין והיא עשתה כדין ולפמ"ש א"ש דקודם התקנה בדין הי' להתפלל אף ששומע העומד בצדו רק שלא יגביה קולו ביותר וכיון שהיתה יחידה יותר ראוי להתפלל בדיבור גמור ולכך חשבה לשיכורה...

48. משנה ברורה סימן קא

(ו) ולא ישמיע - דכתיב בתפילת חנה רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע וכל המשמיע קולו בתפלתו ה"ז מקטני אמנה כאלו אין מאמין שהקב"ה שומע תפלת לחש וכל המגביה קולו בתפילתו ה"ז מנביאי השקר שהיה דרכן לצעוק בקול לע"ז שלהן ועיין בברכי יוסף ובח"א דלכתחילה צריך להתפלל בלחש כ"כ שאף חבירו העומד בסמוך לו לא יהיה יוכל לשמוע ומ"מ אם א"א לו לכיין בענין זה יש לו לעשות בענין שיכול לכיין אך שיזהר שלא יטריד לאחרים וכדלקמיה:
(ח) בלחש - הט"ז כתב דאף אם יכול לכיין בלחש אבל לא כ"כ כמו בקול מיקרי אינו יכול לכיין ויכול להתפלל ביחיד בקול ועיין בבה"ל שכתבנו דאין להקל בזה:

49. ביאור הלכה סימן קא

סעיף ב

ואם אינו יכול לכיין בלחש - עיין במ"ב בשם הט"ז ולפי מה דאיתא בזוהר שאם מגביה קולו בתפילה כ"כ עד שחבירו יכול לשמוע אין תפילתו נשמעת למעלה נ"ל שאין לסמוך על קולתו של הט"ז...

50. יונה פרק ג

(ח) וַיִּתְפַּסּוּ שְׂקִים הָאֲדָם וַהֲבִהֶמָה וַיִּקְרָאוּ אֶל אֱלֹהֵים בְּחִזְקָה וַיִּשְׁבוּ אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הֲרַעָה וּמִן הַחֶמְס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם:

51. רד"ק יונה פרק ג

(ח) ויתכסו, בחזקה - בכל לב:

52. תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת תענית פרק ב

הלכה א

ויקראו אל אלהים בחזקה מהו בחזקה אר"ש בן חלפותא חציפא נצח לכשירא.

53. קרבן העדה מסכת תענית פרק ב

הלכה א

מהו בחזקה. דמשמע בכח וניצוח:

חציפא נצח לכשירא. חציף מנצח לעניו וכשר כל שכן כלפי שמיא מהני:

54. פני משה מסכת תענית פרק ב

הלכה א

חציפא נצח לכשירא. מי שהוא חציף נוצח להכשר וכל שכן לטובתו של עולם כביכול ואפי' כלפי שמיא מהני:

55. רמב"ן שמות פרשת בא פרק יג

... וכוונת רוממות הקול בתפלות וכוונת בתי הכנסיות וזכות תפלת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לאל שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו בריותיך אנהנו, וזו כוונתם במה שאמרו ז"ל (ירושלמי תענית פ"ב ה"א) ויקראו אל אלהים בחזקה (יונה ג ח), מכאן אתה למד שתפלה צריכה קול, חציפא נצח לבישה (עי' ערוך ערך חציף)...

56. אליה זוטא סימן קא

(ג) בהגהת ש"ע ומטה משה הזהירו שלא יגביהו קולם יותר מדאי, והלבוש אפשר דהשמיטו בכוונה, וכן נוהגים להתפלל בקול רם...

57. אליה רבה סימן קא

(ד) ולא ישמיע קולו וכו' דהוי מקטני אמנה. גם למדו מתפלת חנה. ועיין באליה זוטא [סק"ג] מזה. ועוד כתבתי בשם מלבושי יו"ט [סק"ב] כל זה בתפלת י"ח בלחש, אבל נוהגין בכל אלו הארצות בפיוטים וכיוצא בהן שמגביהין קולם וצועקים בקול רם עד שהנכרים מלעיגיין על זה. ונצטערת מימי לדעת מאין בא זה המנהג, כי מנהגן של ישראל תורה היא, עד שהאיר ה' את עיני וראיתי דרמב"ן סוף פרשת בא [שמות יג, טז] שכתב בזה הלשון, וכוונת רוממות הקולות בתפלות וכו' כמ"ש רז"ל [ירושלמי תענית פ"ב ה"א] ויקראו אל האלקים בחזקה [יונה ג, ח], מכאן אתה למד שתפלה צריכה קול ע"כ. וע"ל סי' צ"ה סעיף ג' [א"ר סק"ו]:

58. בית אלוקים למבי"ט שער התפילה פרק ו

... ויקשה לזה ממה שמצאנו בכמה מקומות ענין תפלה בלשון צעקה שהוא הרמת קול, כמו שמצאנו למשה (שמות ח') ויצעק משה אל ה' על דבר הצפרדעים וגו' (במדבר י"ב) ויצעק משה אל ה' לאמר אל נא רפא נא לה, ובישראל (שמות י"ד) ויצעקו ב"י אל ה', (במדבר כ') ונצעק אל ה' וישמע קולנו, ובשופטים ד' פעמים ויצעקו בני ישראל אל ה', וכן שמואל (שמואל א' ט"ו) [ויצעק] (ויצעק) אל ה' כל הלילה, וכן בכמה מקומות בתלים, זעקתי אליך ה'. ונוכל לומר בתירוץ זה כי התפלות הסדורות בכל יום שלא בעת צרה, הוא שאין ראוי לאומרם בקול, כיון שהוא יכול לכוין בלחש, אבל התפלות שמתפללים בעת הצרה והצער, אי אפשר שיתפלל אותם האדם בנחת מצד צערו, ולכן הוא צועק בקול רם, להורות שהוא מכיר ומרגיש הצער שהוא בו, ואין מי שיצילהו כי אם הוא ית', וכן היתה תפלת משה על דבר הצפרדעים, כי כשאמר לו פרעה העתירו אל ה' וגו' ואשלחה את העם וגו', מה שלא אמר עד עתה שישלחם, נראה לו היות יציאת ישראל ממצרים תלויה בהסרת הצפרדעים, ולכן צעק אל ה', וכן בהיותו מצטער על אחותו לא היה יכול להתאפק ולהתפלל בנחת ובלחש כי אם בצעקה אל נא רפא נא לה, וכן כל הצעקות שצעקו בני ישראל אל ה' היה בעת צרתם, שלא היו יכולין לכוין את דעתם כי אם בהרמת קול, וכן בתפלת עזרא ראו הצרה קרובה מיצר הרע של ע"א ובקשו רחמים שימסר בידם כמו שדרשו ביומא (דף ס"ט ב) ולכן צעקו בקול גדול, וכן כל זעקה וצעקה שבתהלים הוא בעת צרה, כי אין לב האדם פנוי לכוין בתפלה אם לא בקול רם במרירות נפשו, והרי הוא כמי שאינו יכול לכוין בלחש שמתפלל בקול רם בינו לבין עצמו, ולכן כתוב בד' שצריכין להודות ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם וישיעם, כי גם שהם מרימין קול בצעקה, מצד שהוא בעת צרה הוא יתברך מושיעם, ואמר בצר להם ומצוקותיהם, כי כשהם צועקים אליו ית' כשהוא צר אותם, כלומר שמכירים שמאתו באה להם הצרה הזאת והם צועקים אליו, אז מן המצוקות שלהם שהם גרמו אותם באולתם, גם כן מושיע אותם, וזהו הנרצה באומרם ממצוקותיהם, ולא אמר ממצוקות יושיעם:

59. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קיט עמוד ב

אמר רבי יהושע בן לוי: כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו - קורעין לו גזר דינו.

60. רש"י מסכת שבת דף קיט עמוד ב

בכל כחו - בכל כוונתו.

61. תוספות מסכת שבת דף קיט עמוד ב

כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו - פי' בכל כוונתו וכן פירש רש"י ור"י אומר דיש בפסיקתא במעשה דר' ישמעאל בן אלישע דקאמר התם כשישראל נכנסים לבתי כנסיות ואומרים יהא שמיה רבא מברך בקול רם מבטלים גזירות קשות.

62. זוהר כרך א (בראשית) פרשת חיי שרה

...שמעה תפלתי יי' דא צלותא די בלחש ושועתי האזינה דא צלותא דאריים בר נש קליה בעקתיה כמה דאת אמר (שמות ב') ותעל שועתם אל האלהים ומהו שועתם אלא דבצלותיה אריים קליה וזקיף עינוי לעילא כמה דאת אמר (ישעיה כ"ב) ושוע אל ההר, וצלותא דא [דף קלב עמוד ב] מתבר תרעין ודפיק (ס"א ודחיק) לאעלא צלותיה...

63. זוהר כרך ב (שמות) פרשת שמות

...ת"ר האי מאן דצלי ובכי וצעיק עד לא יכיל למרחש בשפוותיה האי צלותא שלימתא דהיא בלבא ולעולם לא הדרא ריקניא, אמר רבי יהודה גדולה צעקה שקורע גזר דינו של אדם מכל ימיו, רבי יצחק אמר גדולה צעקה שמושל על מדת הדין של מעלה, רבי יוסי אמר גדולה צעקה שמושל בעוה"ז ובעוה"ב, בשביל צעקה נוחל האדם העוה"ז והעוה"ב דכתיב (תהלים קז) ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם יצילים:

64. חשוקי חמד בבא מצינא דף מג עמוד ב

אינו חייב עד שישלח בו יד
כפר בפקדון כדי להסביר על מנהגי קהילתו האם עבר על איסור
שאלה. מעשה שהיה בשני אנשים, שהיו חברים טובים מתקופת ילדותם, לאחר שבגרו ונישאו עבר אחד מהם לגור במדינה אחרת, לאחר כמה שנים שלא נפגשו, היה אחד מן החברים צריך להתאכסן באותה מדינה, ולכן התארח אצל חברו משכבר הימים. לאחר התפילה בשבת שאל את אורחו, כיצד נראית לו הקהילה, אמר לו החבר, מאד נהנתי מקהילתכם אך דבר אחד מפריע לי, מדוע נוהגים אצלכם לצעוק בקול כל כך חזק במשך כל התפילה, המארח לא ענה לו כלום.

במוצאי שבת קודש, מיד בתום ההבדלה, התכוון האורח לצאת לדרכו, וביקש מהמארח שיחזיר לו את הפיקדון שהפקיד אצלו בערב שבת, וכו הון רב. אך המארח אמר לו פקדון?! על מה אתה מדבר?! ענה לו האורח: על הפקדון שהפקדתי בידיך לפני שבת. והמארח משיבו: אינני זוכר שהפקדת בידי דבר מה!

משראה שכלו כל הקיצין, ובעל הבית אינו מתכוון להשיב לו את הכסף, הרים האורח את קולו וצעק לעבר בעל הבית, היכן הכסף שלי?! כיצד הינך מעז לעשות לי כדבר הזה, אבל המארח אינו מאבד עשתונותיו, ופונה אליו בשאלה: מדוע אתה צועק האם אינך יכול לדבר יותר בשקט?! האורח צעק עוד יותר בקול, כיצד אני יכול לדבר בשקט, כשאתה עושה לי דבר נורא שכזה, ומכאיב לי בצורה כה איומה. ואז המארח ניגש לכספת, הוציא את הפקדון, הגישו לאורח, ואמר לו הרי כבודו אמר בעצמו. כשכואב צועקים, אז מדוע התפלתם כל כך למראה בני הקהילה שלנו הצועקים בתפילה?! הם מרגישים שכואב להם, ויודעים שבאמצעות התפילה תהיה בידם אפשרות לרפא את כל תחלואיהם וכאביהם, ולכן הם צועקים.

ויש להסתפק האם מותר היה לעשות את עצמו כאילו כופר בפקדון, כדי להסביר לחבירו את מנהג קהילתו?

65. מגן אברהם סימן קא

ג ומשמיע לאזניו. - ... האר"י לא היה משמיע קולו אפילו בזמירות רק בשבת הרים קולו מעט [הכוונות]:

66. פרי מגדים אורח חיים אשל אברהם סימן קא

ג ומשמיע. - ... ומה שכתב [המ"א] בשם האר"י ז"ל אפילו פסוקי דזמרה אין ראוי להרים קול, כי השם שומע בלחש, לא כמו אותם המגביהים קולם יותר מדאי. ומיהו בשבת נוהגים א' אומר פסוקי דזמרה בקול רם, שפיר דמי:

67. פתח עינים מסכת ברכות דף לא עמוד א

וקולה לא ישמע מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו ויחשבה עלי וכו' ק' אטו לא ידע עלי שאסור להגביה קולו בתפלה ואפשר דסבר דזוקא בתפלה קבועה ערב ובקר וצהריים דזמן תפלה לכל היא אבל כשמתפלל על דבר פרטי שלו שלא בזמן תפלה שרי דכיון דבזמן התפלה קבועה אינו מגביה קולו סגי ומשו"ה חשבה עלי לשכורה. וזהו שאמר מכאן שאסור להגביה קולו בתפלת"ו דיקא כלו' אף תפלתו פרטית שלו אסור להגביה קולו ודוק:

68. מחזיק ברכה אורח חיים סימן קא

ב. בספרי הקטן פתח עינים פרק אין עומדין כתבתי דמשמע דהני הלכתא גבורתאה דשמעינן מקראי דחנה נהיגי נמי אם האדם עומד להתפלל

על צרתו שלא בשעת תפלה דמשמע לכאורה דחנה התפללה על צרת נפשה שלא היו לה בנים תפלה פרטית והכי דייק רב המנונא דקאמר מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו כלומר אף תפלתו הפרטית שלא בעונת תפלת י"ח אסור להגביה קולו. ובזה תירצתי שם מאי דקשה על עלי דכתיב ויחשבה עלי לשכורה אטו עלי גדול ליהודים ותורה יבקשו מפיהו לא ידע דאסור להגביה קולו בתפלה אמנם אפשר דעלי סבר דאין איסור להשמיע אלא המתפלל בשעה הקבועה לתפלה אמנם היא ערב ובקר וצהריים דזמן תפלה לכל היא אבל כשמתפלל על דבר פרטי שלו שלא בזמן תפלה שרי כיון דזמן תפלה הקבועה אינו מגביה קולו ומשו"ה חשבה עלי לשכורה ודוק.

69. שערי תשובה סימן קא

[ו] מדאי. עבה"ט ועיין מח"ב דמקראי דהנה מוכח דאף יחיד המתפלל על צרתו שלא בשעת תפלה אסור להגביה קולו, וכן מוכח לישראל דרב הונא דקאמר מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו כלומר אף תפלתו הפרטית שלא בעונת תפלת י"ח אסור כו' ע"ש:

70. משנה ברורה סימן קא

(ז) קולו - ואפילו בפסוקי דזמרה טוב שלא להרים קול כי הקב"ה שומע בלחש לא כאותם המגביהים קולם יותר מדאי ומיהו בשבת שנוהגים שאחד אומר פסוקי דזמרה בקול רם שפיר דמי [פמ"ג]:

71. חשוקי חמד ברכות דף לא עמוד א

שאסור להגביה קולו בתפלתו
מציינו שצעקו בתפלתם, וקשה הרי אסור להגביה קול בתפלה
שאלה. נאמר במסכת ברכות דף לא ע"א אסור להגביה קולו בתפלתו, שנאמר בחנה "וקולה לא ישמע" (שמואל - א א יג') וגם נאמר בברכות דף כד ע"ב המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה. והמגביה קולו בתפלתו הרי זה מנביאי השקר, וקשה הרי מצאנו בכמה מקומות שהתורה מציינת שצעקו בתפילה: 'ויצעק משה אל ה' על דבר הצפרדעים' (שמות ח). 'ויצעקו בני ישראל אל ה' (שמות יד). ונאמר 'ויצעק משה אל ה' לאמר א' נא רפא נא לה' (במדבר יב). 'ונצעק אל ה' וישמע קולנו' (במדבר כ). ובשופטים ד' פעמים ויצעקו בני ישראל אל ה'. וכן בשמואל (שמואל - א' טו) 'ויצעק אל ה' כל הלילה'. וכן בכמה מקומות בתהילים זעקתי אליך ה'.
תשובה. דן בשאלה זו המבי"ט (בית אלקים שער תפלה פ"ו) ותירץ התפלות הסודרות בכל יום שלא בעת צרה, הוא שאין ראוי לאמרם בקול. כיון שהוא יכול לכיון בלחש, אבל התפלות שמתפללים בעת הצרה והצער, אי אפשר שיתפלל אותם האדם בנחת מצד צערו, ולכן הוא צועק בקול רם. להורות שהוא מכיר ומרגיש הצער אשר בו. ואין מי שיצילנו כי אם הוא יתברך. וגיסי הגר"ח קנייבסקי שליט"א אמר שאין ראיה ממש רבינו, על פי המבואר במדרש (ילקוט שמעוני ואתחנן רמז תתיא) שעשר לשונות תפילה הן ואחד מהן מכונה זעקה. וא"כ יתכן שאין הכונה שמרים קולו אלא הוא סוג מסוים של תפילה. וכן הנאמר על שמואל ויצעק אל ה' כל הלילה. וכי יכול אדם לזעוק בקול לילה שלם? אלא שזעקה היא סוג מסוגי התפלה. ונקראת בלשון זעקה כי היא ממעמקי הלב אבל אין כוונתה שנאמרה בהגבהת קול.

72. מגן גיבורים אלף המגן סימן קא

(ד) ומשמיע לאזניו. ודוקא לעצמו אבל לא ישמיע לאחר אף שעומד אצלו כמ"ש בשה"ג דלא כבכ"ש, וביש"ש ב"ק בדף אחרון סי' מ"ב בחילוקי דינים שבין ארץ ישראל לבני בבל כתב וז"ל בני בבל אסרו להתפלל י"ח אלא בלחש ובני ארץ ישראל בקול גדול בשביל להרגיל את הציבור ע"ש ואין בזה משום המגביה קולו בתפלתו משום דכלהו עושין כן ולא שייך קטני אמנה וע' מהרש"א בח"א בסוטה דף ל"ב וגם שלא לבייש עוברי עבירה ליכא דאין מתודין רק בנוסח אחד וע' בב"י כאן ובסי' תר"ז, ומיהו אנן בתר בני בבל גררינן:

73. מרדכי מסכת יומא פרק שבעת ימים

[רמז תשכה]

...אע"פ שכל ימות השנה מתפללין בלחש כדילפינן פרק אין עומדין [דף לא א] מקראי דחנה וקולה לא ישמע מיהו בר"ה ויו"כ אומרים בקול רם כדי שילמדו זה את זה ולהטעות לא חיישינן כיון שמצוין בידם מחזורים ותפלות כדאמר' בירושלמי פרק תפלת השחר ר' יונה כד הוה מצלי בביתיה הוה מצלי בקלא כי היכי דילפי מיניה ב"ב וכד הוה מצלי בני כנישתא הוה מצלי בלחשיה כי היכי דלא ליטעו אינשי וזה היה בשאר ימות השנה אע"ג דאמרינן פרק ואלו נאמרין פרק ואלו נאמרין שמתודה בלחש שלא לבייש עוברי עבירה שהרי לא חילק הכתוב בין מקום חטאת לעולה דשניהן שחיטתן בצפון ואנו בזמן הזה כולנו וידוי אחד מתודין ואין כאן בושת...

74. בית יוסף אורח חיים סימן קא

ג. בראש השנה ויום הכפורים נוהגים העולם להשמיע קולם בתפילתם והוה תמיהא לי טובא היאך נתפשט המנהג הזה וראיתי בימי חרפי בספר הפליאה שהיה קורא תגר על מנהג זה ואח"כ מצאתי בפסקי התוספות שילהי ר"ה (אות עב) וזה לשונו ברכות דראש השנה מתוך דאין רגילים בהם משמיעים קולם וגם יש בהם ברכות ארוכות ומטעה אחד את חברו לפיכך שליח ציבור מוציא את הרבים ידי חובתם עכ"ל הרי שנותנים טעם למה שנהגו להשמיע קולם שהוא מפני שאינם רגילים בהם ואפשר לתת טעם אחר לפי שהם ימי תשובה משמיעים קולם כדי לכוין יותר ואידי דחביבי להו יהבי דעתייהו ואינם מטעים זה את זה אע"פ שמשמיעים קולם: ואחר שכתבתי זה מצאתי במרדכי דמסכת יומא (סי' תשכה) אע"פ שכל ימות השנה מתפללים בלחש כדילפינן פרק אין עומדין (דף לא). מקראי דחנה וקולה לא ישמע מיהו בראש השנה ויום הכפורים אומר בקול רם כדי שילמדו זה את זה ולהטעות לא חיישינן כיון שמצויים בידם מחזורים ותפילות כדאמרינן בירושלמי בפרק תפילת השחר רבי יונה כד הוה מצלי בביתיה הוה מצלי בקלא כי היכי דילפי מיניה בני ביתיה וכד הוה מצלי בבי כנישתא הוה מצלי בלחישא כי היכי דלא ליטעו אינשי וזה היה בשאר ימות השנה ואע"ג דאמרינן פרק אלו נאמרינן (סוטה לב): שמתודה בלחש שלא לבייש עוברי עבירה אנו בזמן הזה כולנו וידוי אחד מתודים ואין כאן בושת עכ"ל:

75. דרכי משה הקצור אורח חיים סימן קא

(א) ובדרשות מהר"י וייל (שו"ת סי' קצא) כתב דמכל מקום לא יגביה קולו דהוי מנביאי הבעל:

76. שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילה סימן קא

סעיף ג

י"א שבראש השנה וי"כ מותר להשמיע קולם בתפלה, אפילו בצבור. הגה: וכן נוהגין, ומ"מ יזהרו שלא להגביה קולם יותר מדאי (דרשות מהרי"ו).

77. מגן אברהם סימן קא

ד מותר להשמיע כו'. ולפי טעם הזוהר משמע דאסור לכן אם יכול לכוון בלחש עדיף טפי:

78. באר היטב אורח חיים סימן קא

(ו) מדאי. דאז בודאי יבלבל אחד את חברו ומ"מ נראה דהחזונים שמגביהים קולם כדי לעורר הכוונה ולהשמיע שפיר דבריו שפיר עבדי דעיקר תפלת הש"ץ נתקנה דוקא בקול רם. ט"ז וכ"כ המ"א דלא כב"ח ופר"ח ע"ש. אכן אותם שעושים כן להראות קולם ודאי עושים שלא כהוגן. ועיין א"ז שכתב בשם הרמב"ן ויקראו אל אלהים בחזקה מכאן אתה למד שתפלה צריכה קול עיין שם סוף פרשת בא:

79. משנה ברורה סימן קא

(יא) אפילו בצבור - לעורר הכוונה ולמיטרד ציבורא לא חיישינן כיון שסידורים ומחזורים בידם ועיין במג"א דמסיק דיותר טוב להתפלל בלחש אם יכול לכוין וכ"כ הרבה אחרונים:
(יב) יותר מדאי - דה"ז מנביאי הבעל שנאמר בהם ויקראו בקול גדול א"נ דעי"ז בודאי יבלבל אחד מהן את חברו ומ"מ נראה דהחזונים שמגביהים קולם כדי לעורר הכוונה ולהשמיע שפיר הדברים שפיר עבדי דעיקר תפלת הש"ץ נתקנה דוקא בקול רם. אכן אותם שעושים כן כדי להראות קולם ודאי עושים שלא כהוגן:

80. ערוך השולחן אורח חיים סימן קא

סעיף ז

כתבו רבותינו בעלי הש"ע בסעיף ג' י"א שבר"ה ויוה"כ מותר להשמיע קולו בתפלתו אפילו בצבור וכן נוהגין ומ"מ יזהרו שלא להגביה קולם יותר מדאי עכ"ל והנה המרדכי ביומא ביאר הטעם שעושים כן כדי שילמדו זה את זה ולהטעות לא חיישינן שהרי מצוים בידם מחזורים וסידורים ע"ש ועתה לא שייך שילמדו זא"ז דכל אחד יודע וא"כ לא היה לנו להתפלל בקול רם אך יש עוד טעם מפני שהם ימי תשובה משמיעים קולם כדי לכוין יותר ועוד כיון שאינם בקיאים בהם אם יתפללו בלחש לא יכוננו כראוי [עב"י] ומ"מ רבים וגדולים לא נחה דעתם מזה וגם ע"פ הזוהר לא נכון לעשות כן ויותר טוב להתפלל בלחש אם רק יכול לכוין [מג"א סק"ד] וכן נהגו הרבה גדולים והאר"י ז"ל לא היה משמיע קולו אף בפסוקי דזמרה ורק בשבת הרים קולו מעט [שם]: